

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 5697/2025
15.05.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Матковић Стефановић, председника већа, Татјане Ђурица, Марине Милановић, Татјане Миљуш и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Павле Веселиновић, адвокат из ..., против туженог Града Новог Сада, кога заступа Правобранилаштво града Новог Сада, ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 129/25 од 22.01.2025. године, у седници одржаној 15.05.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 129/25 од 22.01.2025. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 129/25 од 22.01.2025. године, потврђена је пресуда Основног суда у Новом Саду П 2427/2024 од 10.12.2024. године којом је обавезан тужени да тужиоцу исплати износ од 1.442.899,35 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате, као и парничне трошкове у износу од 217.330,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате и утврђено да је Град Нови Сад стекао право својине у 87/157 дела на парцели број .../... КО ..., која се води уписана код РГЗ СКН ..., површине 157 м², те је тужилац дужан трпети да се тужени са тим правом упише код надлежне Службе за катастар непокретности након правноснажности пресуде.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с позивом на одредбу члана 404. ЗПП.

Чланом 404. ставом 1. ЗПП ("Службени гласник РС", бр. 72/11...10/23) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), а ставом 2. да о

дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Према становишту нижестепених судова, тужилац као ранији власник има право на одговарајућу накнаду у висини износа тржишне вредности предметне непокретности утврђеној из налаза и мишљења судског вештака, и то само за површину која је приведена планираној намени односно за део парцеле који је претворен у улицу и користи се за саобраћај неограниченог броја лица. У конкретном случају ради се о фактичкој експропријацији, због чега је тужилац онемогућен да користе овај део парцеле, а како му није исплаћена накнада, сходно члану 1. Протокола бр. 1 Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода и члану 58. Устава Републике Србије, досуђена му је тражена накнада као посебан вид заштите права на имовину.

О захтеву тужиоца нижестепени судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда у којима је одлучивао о истоветним захтевима тужилаца са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, ни у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. а ревизијом се неосновано указује на другачију одлуку суда, јер постојање другачије одлуке не указује нужно и на другачији правни став. Из наведеног следи да не постоји неуједначеност судске праксе на начин на који се то указује ревизијом. Поред тога, тужени није уз ревизију доставио правноснажне пресуде из којих произилази закључак о различитом одлучивању у истој или сличној чињенично правној ситуацији.

Сходно изнетом, Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији, као изузетно дозвољеној, применом члана 404. става 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је установио да ревизија није дозвољена.

Чланом 403. ставом 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 19.03.2024. године. Вредност предмета спора побијаног дела је 1.442.899,35 динара што представља противвредност од 12.322,61 евро на дан преиначења тужбе 26.09.2024. године.

Како вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија није дозвољена на основу одредбе члана 403. става 3. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Татјана Матковић Стефановић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић